

THIEVES' GAMBIT

De perfecte overval

KAYVION LEWIS

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Kayvion Lewis

Oorspronkelijke titel: *Heist Royale*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Omslagontwerp en -beeld: © 2024 Two Dots

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: © Marie Jones

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1724 2

ISBN 978 94 027 7437 5 (e-book)

NUR 285

Eerste druk maart 2025

Originele uitgave verschenen bij Nancy Paulsen Books, een imprint van Penguin Random House LLC, New York, U.S.A., 2024.

Published by arrangement with Rights People, London.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

ALS IK MAAR hard genoeg mijn best deed, kon ik bijna geloven dat ze speciaal voor mij vuurwerk afstaken boven het stadion. Volgens mijn telefoon was het nog maar 11.45 uur. Maar dat was de lokale tijd in Rio – op Andros was het al 13 januari. En wat scheelde het nu helemaal. Ik was verdorie jarig, en ik wilde maar één ding: een arrogante, in gilet gestoken verrader ten onder zien gaan.

‘Hij overtreft zichzelf echt met die choreografie, vind je niet?’ De stem van Devroe, frustrerend nonchalant, zoemde in mijn oortje. Vanaf mijn plek in de coulissen wierp ik een onwillekeurige blik naar het podium, waar Saint Santi, een van de beroemdste popsterren van Brazilië, een radslag deed over een van zijn achtergronddansers tijdens het instrumentale deel van ‘Eruption’. Het publiek ging uit zijn dak. De vloer schudde toen meer dan veertigduizend fans tegelijk begonnen te krijsen.

Ik gaf geen antwoord, maar Devroe praatte gewoon door. “‘Eruption’ is zo’n krachtig nummer. Alleen zou het meer indruk maken als hij het iets rustiger zou brengen, denk je ook niet?”

‘Ik kom over dertig seconden jouw kant op. Laat je niet afleiden.’
‘Jij bent de enige die me ooit af kan leiden...’

Ik dempte het geluid van mijn oortje tot ik zeker wist dat hij uitgepraat was. Zes maanden later, en hij flirtte nog steeds. Alsof hij geen verpletterende wens achter de hand had die hij op ieder moment tegen me uit kon spelen. Ik had gedacht dat hij dit spelletje na een maand of twee samenwerken wel zat zou zijn, maar hoe killer ik reageerde, hoe hardnekkiger hij volhield. Het was genoeg om een meisje tot waanzin te drijven.

Het was genoeg om mijn hart aan diggelen te slaan.

Ik moest van die jongen af zien te komen voordat hij me op de een of andere manier kapot zou maken.

‘Eruption’ eindigde met een explosie van confetti boven het publiek. Het podium werd zwart, en binnen een paar seconden was Saint Santi vervangen door zijn stand-in, terwijl de echte artiest zich in de coulissen liet opslokken door een hele entourage van costumiers, visagisten en assistenten.

Gekleed in mijn jack van podiumassistent en voorzien van Santi’s favoriete energiedrankje glipte ik de meute in en liet me meevoeren. Voordat ik het wist stonden we in de kleedkamer. Daar nam Santi een slok en drukte het blikje terug in mijn handen voordat twee andere medewerkers hem uit zijn met glinsterende steentjes bezette jumpsuit hielpen. Een man met perfect getekende wenkbrauwen en een riem vol make-upkwasten om zijn heupen greep Santi’s kin vast terwijl hij verse foundation op zijn gezicht smeerde. Een dikke wolk haarlak dreef de kleedkamer uit, en ik zag mijn kans schoon.

Ik stak mijn handen tussen alle andere handen die aan Santi plukten, wurmde mijn vingers onder zijn broekband en viste er het kleine leren notitieboekje uit dat hij daar verstopt had. Handig schoof ik het boekje in de mouw van mijn jack en verving het door de replica. Santi wuifde de wolk haarlak weg terwijl twee assistenten een wijde mantel over zijn schouders drapeerden. Hij klopte op zijn broekband, zoals

mijn verkenner hem bij iedere verandering van kostuum had zien doen. Toen hij tevreden had vastgesteld dat het notitieboekje nog op zijn plek zat, liet hij de assistenten vingerloze nethandschoentjes aan zijn hand schuiven, waarop de hele meute de gang in stroomde voor de volgende set nummers.

‘Balen dat we “Salacious Seduction” mislopen. Dat nummer is voor ons geschreven.’

Langzaam liet ik mijn blik door de nu lege gang achter het podium glijden, tot die stakte bij de drempel tegenover Santi’s kleedkamer.

Een paar maanden geleden had ik besloten dat Devroes onweerstaanbare uiterlijk nóg een reden was om een hekel aan hem te hebben. Vandaag speelde hij het relaxte kleine broertje van James Bond, helemaal gekleed in het zwart, van zijn strakke spijkerbroek tot het nauwsluitende zwarte jasje en het Santi-T-shirt met de v-hals eronder. Hij wist precies wat hij deed; de bewuste pose in de deuropening, met één voet omhoog en zijn handen in zijn zakken, vertelde me dat. Het was onmogelijk om er per ongeluk zo sexy uit te zien.

‘“Irredeemable” is eerder ons nummer.’ Ik wrong me langs hem heen het vertrek in, een opslagkamer voor Saint Santi-merchandise en podiummateriaal. Overal stonden plastic dozen die bomvol zaten met shirts en posters, omgeven door een wirwar van zwarte draden. In de hoek stond iets wat op een minivulkaan leek.

‘De zak zit naast zijn linkerheup.’ Ik wierp Devroe het notitieboekje toe.

Hij deed de deur dicht en begon direct in het boekje te bladeren en de bladzijden te fotograferen. Saint Santi’s dierbare boekje met nummers. Als een echte artiest noteerde hij songteksten zodra hij ze bedacht, en hij droeg het boekje altijd bij zich. Het zou me niet verbazen als de laatste vijf, zes van die haastig opgeschreven nummers het afgelopen jaar platina hadden bereikt. Iemand in de organisatie wilde de nieuwste nummers in bezit krijgen.

Ik deed mijn best om Devroe en zijn aftershavemodelvibe te nege-

ren terwijl ik mijn vlechtjes bij elkaar bond en de nieuwe hoody aantrok die hij in een rugzak voor me had meegebracht. Mocht Santi of iemand anders merken dat zijn kostbare notitieboekje was verdwenen, dan zou het geen kwaad kunnen als ik er bij mijn vertrek iets minder herkenbaar uitzag. Tussen de merchandise zag ik een doos met rood-zwarte Santi-sokken staan, met een vuurwerkmotief. Die zouden echt fantastisch bij mijn sneakers met de vallende sterren passen, maar er zat alleen maat xxs in de doos. Ik zuchtte.

‘Zo verblindend als een bloedrode zonsopgang en zo intrigerend als een maanloze nacht,’ fluisterde Devroe.

Ik trok de capuchon van mijn nieuwe oranje hoody over mijn hoofd. Mijn wangen begonnen te gloeien. ‘Wat?’

Devroe knikte naar het notitieboekje en sloeg de bladzijde om. ‘Gewoon een van de songteksten. Ze zijn echt geweldig. Geen wonder dat hij zoveel awards wint.’ Hij keek op, en zijn ogen glinsterden verleidelijk onder zijn zijdezachte wimpers. ‘Ze raken je...’

Ik dwong mezelf om mijn ogen ten hemel te slaan. ‘Niets werkt zo goed om de stemming te verpesten als gestolen woorden. Wegwezen.’

In zijn huidige positie blokkeerde Devroe echter strategisch de deur, en zoals verwacht kwam hij geen centimeter van zijn plek. ‘Het is middernacht.’ Hij staarde me zonder te knippen aan, alsof hij mijn weerstand daarmee kon laten wegsmelten.

‘Wegwezen,’ herhaalde ik.

‘13 januari.’ Hij stopte een van mijn vlechtjes achter mijn oor, waarbij hij langs mijn huid streek.

Even hield ik mijn adem in. ‘Wégwezen.’

‘Van harte...’

Ik greep zijn arm vast, draaide die om en trok hem achter me aan door de deur, voordat mijn hart hoogverraad kon plegen.

Alleen mensen van wie ik hield hadden me ooit gefeliciteerd met mijn verjaardag. Ik vertikte het om mijn buik te voelen kriebelen wanneer hij het zou doen. Niet nu die wens nog als een zwaard van

Damocles boven mijn hoofd hing. Niet nu ik nog zes maanden van geplaag en geflirt en verleidelijke poses moest doorstaan.

De enige persoon die me kon feliciteren was ikzelf, en dat was omdat ik er zelf een feestje van maakte.

Niemand lette op me terwijl ik de coulissen in glipte. Als het goed was, stond de vluchtauto klaar aan de achterkant van het stadion – een stevig stukje lopen tussen aanhangers en toerbussen door, langs een checkpoint naar de straat. Mijn aandeel zat erop; het was aan Devroe om het originele notitieboekje na Santi's optreden terug te bezorgen. Bij voorkeur zonder dat Santi opmerkte dat het was verdwenen.

Maar dat betekende niet dat het hem niet kon opvallen dat er iets anders was verdwenen.

'Hé!' Ik doorbrak de strikte routine van de stagemanager door boven het gebrul van het publiek uit te schreeuwen. Uit ons onderzoek wist ik dat ze een van de groepsleden was die behalve Portugees ook Spaans spraken. Noodzakelijk, aangezien mijn Portugees bepaald niet vloeiend was. 'Weet jij waar de vuurwerkmicrofoon van Santi is?'

'Natuurlijk...'. De stagemanager keek met samengeknepen ogen naar het podium. Toen gilte ze. 'Hij is weg! Waar is die microfoon? Verdomme, waar is mijn vuurwerkmicrofoon?'

Er brak acute chaos uit in de coulissen. Alsof de wereld dreigde te vergaan. Er waren nog twee nummers te gaan tot de afsluiting van het optreden, waarbij Santi zijn laatste noot in de van TikTok bekende microfoon zou galmen terwijl er vuurwerk uit zijn handen explodeerde – en die microfoon was van zijn plek in Santi's laars verdwenen.

Hij was al verdwenen sinds ik hem eerder die avond uit de kleedkamer had gepikt en in het geheime zakje van Devroes rugzak had gestopt. Maar als dat ze nog niet was opgevallen, kon een hint geen kwaad.

'Ik zag er eerder een jongen met een zwart jasje naar staren,' stookte ik de chaos nog een beetje verder op.

De stagemanager knikte. Ze gebaarde naar twee uitsmijters die zo te zien stonden te popelen om in actie te komen, en met z'n drieën sprintten ze naar de kleedkamer.

Ik vertrok met een brede glimlach op mijn gezicht. Wat jammer nu voor Devroe dat hij zijn wens zou moeten gebruiken om zichzelf op borgtocht uit de Braziliaanse gevangenis te krijgen. De beste cadeautjes zijn toch wel de cadeautjes die je jezelf geeft.

Hoewel ik vol overtuiging riep dat we konden vertrekken, weigerde de bestuurder van onze zwarte Tesla in beweging te komen. Precies zoals ik had verwacht. Volgens het plan moest Devroe voor 00.45 uur terug zijn, dus tenzij Count de chauffeur van de vluchtauto hoogstpersoonlijk opdracht gaf om het gaspedaal in te trappen, zou hij tot die tijd op zijn plek blijven. Dat dacht ik althans. Tot mijn verrassing verscheen er een boodschap in het Portugees op het schermpje op het dashboard en reed de chauffeur om 00.38 uur weg.

‘Waar gaan we...’ Ik maakte mijn zin niet af. We volgden niet de route terug naar het hotel, maar ik wist inmiddels wel dat het geen zin had om vragen te stellen.

Een tikje ongerust liet ik mijn vingers over de schakels van mijn meteorietarmband glijden, me afvragend waar ik terecht zou komen. Maar voordat ik me werkelijk zorgen kon maken, kwamen we tot stilstand aan de andere kant van het stadion. Ook dit gedeelte was afgezet, maar tot mijn verbazing sprak de chauffeur een paar woorden in het Portugees en mochten we doorrijden naar een andere personeelsuitgang. De deuren werden opgeduwd. Daar stond de stagemanager, breed glimlachend, terwijl een paar van haar lakeien de deuren openhielden.

Naast haar stond Santi in eigen persoon, grijnzend alsof ze al jaren bevriend waren.

Wat was hier in vredesnaam gebeurd?

Ziedend van woede zag ik Santi Devroe op zijn schouder kloppen.

Devroe, die zijn modieuze jasje had verwisseld voor net zo'n oran-

je hoody als de mijne, schokschouderde en gebaarde naar de auto, waarna Santi naar me zwaaide. Ik dook weg, hoewel de ramen zo donker waren dat het leek alsof ze zwart waren geverfd.

In weerwil van mezelf kon ik mijn ogen niet van Devroe afhouden toen hij naast me op de achterbank schoof.

Hij had gearresteerd moeten zijn. Hoe had hij het in vredesnaam geflikt om hoogstpersoonlijk door de stagemanager en Santi naar de uitgang te worden begeleid? Ik weigerde het te vragen, en dus staarde ik hem slechts tandenknarsend aan.

Devroe grijnsde zelfgenoegzaam. ‘Hij was zo dankbaar toen ik hem de microfoon teruggaf. Stond aan de rand van het podium te wachten. Ik was echt precies op tijd. Godzijdank heb ik die dief met het zwarte jasje gevonden. Hij is ontsnapt, maar het is me gelukt om de microfoon van hem af te pakken.’

Hoe had hij...

Ik plukte het oortje uit mijn oor. Het volume stond gewoon nog aan.

Deze ronde had hij gewonnen.

‘Volgende keer win jij vast.’ Hij viste iets uit zijn zak en bood me dat aan. ‘Troostprijs.’

‘Ik wil geen -’

Het was een paar vuurwerksokken, precies zoals de sokken in de opslagruimte, alleen dan in mijn maat, en gesigneerd door Santi.

Misschien wel het enige cadeau dat ik voor mijn verjaardag zou krijgen.

Ik griste de sokken uit zijn handen en smeed ze door het raam, ervan balend dat ik ze niet kon houden.

Devroe ademde theatraal uit. ‘Ik dacht wel dat je zoiets zou doen.’ Toen ik omkeek, hield hij een identiek paar omhoog. ‘Deze hou ik wel bij me tot je wat bent bijgetrokken.’

TWEE

Details over de volgende klus komen eraan. Nog één week. 😊

HET APPJE VAN Count werd gevolgd door een hele reeks bijlagen. Iets over Montreal en een paar Monets. Ik liet mijn blik vluchtig over de bestanden glijden en stopte toen mijn telefoon weg om er later naar te kijken. Devroe stond daar anders in.

Hij hield de deur voor me open terwijl we het hotel binnengingen, een schattig hip hotelletje in een chic deel van Rio. Zo'n plek met strenge lichtjes boven de straat en een lobby die vol stond met tweedehands meubilair in een nieuw elegant jasje.

‘Laten we de nieuwe opdracht bespreken,’ stelde hij voor.

‘Morgen.’

‘Morgen heb ik het druk.’

Ik snoof. ‘Waarmee?’

‘Met nieuwe manieren bedenken om indruk op jou te maken.’

Waarom werd het toch steeds moeilijker om mijn ijzige houding vol te houden, in plaats van makkelijker?

Ik negeerde hem en liep naar de lift. Een klein vrouwtje met een rode kokerrok en bijpassende pumps wierp zich echter tussen mij en de deuren in en gaf een rappe verklaring in het Portugees.

‘De hoofdlift is buiten dienst,’ vertaalde Devroe.

Met een zucht keerde ik me naar de trap. Opnieuw versperde de vrouw me de weg en sprak me indringend toe.

‘Ze zijn net de trap aan het poetsen. Volgens haar kunnen we de lift van het penthouse nemen en dan via de noodtrap terug omlaag.’ Hij knipoogde naar de vrouw toen ze hem een sleutelkaart gaf. Ze bloosde. Ik rolde met mijn ogen.

‘Best.’ Ik liet Devroe voorgaan naar de privélift en stapte achter hem naar binnen – wat kon ik anders doen?

Het kleine vrouwtje wuifde met een ondeugende blik naar ons.

‘Ken je die vrouw?’ vroeg ik terwijl we omhoogzoefden.

‘Totaal niet.’

Er klonk een belletje, en de liftdeur schoof open. Ik stapte naar buiten en bleef abrupt staan.

In een flauw verlicht vertrek stond een tafel vol met brandende kaarsen. Zo intiem als het maar kon, met een wit tafelkleed en een eenvoudige taart in het midden.

Die vrouw. Ze zat in het complot. Devroe had haar waarschijnlijk wijsgemaakt dat hij mijn vriendje was of zoiets.

‘Wat ben je toch een leugenaar,’ zei ik.

‘Dat wist je toch al.’

Ik draaide me om en wilde de lift weer instappen, maar Devroe greep mijn pols vast.

‘Je wilt je verjaardag toch niet in je eentje doorbrengen? We moeten het toch over de volgende opdracht hebben – dan kunnen we er net zo goed taart bij eten.’

Waarschijnlijk zag hij al aan mijn uitdrukking wat ik wilde gaan zeggen – vergeet het maar – want hij was me voor. ‘Het is een omgekeerde ananastaart.’

Ik verstijfde. Hoewel ik de taart nog niet goed had bekeken, drong de geur van gecondenseerde melk en ananas nu mijn neusgaten binnen. Mama en tante bakten die taart al zolang ik me kon herinneren voor mijn verjaardag. Het water liep me in de mond, en ik voelde een steekje van heimwee. Ik had niet gedacht dat ik die taart dit jaar zou krijgen.

Met lichte tegenzin liep ik naar de tafel, niet voor Devroe – want Joost mocht weten hoe hij te weten was gekomen wat mijn lievelingstaart was – maar gewoon voor de taart. Met een schittering van opwinding in zijn ogen ging Devroe tegenover me zitten.

‘Dit is geen date.’ Ik blies de twee kaarsen tussen ons uit.

Hij mepte mijn hand weg van de taartsnijder en stond erop om het zelf te doen, ongetwijfeld zodat ik toe moest kijken hoe hij zijn mouwen verleidelijk oprolde.

‘Werkt niet,’ zei ik.

‘Zelfs geen piepklein vlindertje in je buik?’

‘Ik heb de bestanden van Count nog niet goed bekeken, maar als het een privégalerie is, dan denk ik aan een traditionele inbraak –’

‘We hebben nog een week. Het is nergens voor nodig om het nu al over de volgende opdracht te hebben.’

‘Maar net zei je...’ Kreunend wreef ik over mijn slapen, terwijl Devroe een perfect gesneden stuk taart voor me neerzette. ‘Ik hoop dat dit vergiftigd is, zodat ik van je af ben.’

Hij likte wat gecondenseerde melk van zijn vinger, en dat was wél genoeg om een piepklein vlindertje door mijn buik te laten fladderen. ‘Als dat zo is, gaan we er samen aan.’

Ik beet op mijn lip en speelde met mijn bestek terwijl hij een stuk voor zichzelf afsneed. ‘Vind je het leuk om met mijn emoties te spelen?’ vroeg ik zacht. ‘Is het niet genoeg om je wens te hebben?’

Hij stopte met snijden en keek me aan. Toen sloeg hij onverwacht zijn blik neer. ‘Die zou ik al gebruikt hebben als ik... Je weet wel.’

‘Dit is allemaal zinloos,’ zei ik. ‘Er is niets meer wat je me kunt ontfoetselen.’

‘Alleen je vergiffenis.’ Hij maakte aanstalten om mijn hand te pakken, maar hij bedacht zich en rolde in plaats daarvan een van zijn mouwen omlaag. ‘Ik voel me... nogal rot over alles wat er is gebeurd.’

In mijn borst zwol iets op wat ik voor het gemak maar even bestempelde als woede. ‘Dus dit gaat om jóú. Je wilde me laten glimlachen zodat jij je minder schuldig voelt.’

‘Nee, dat bedoelde ik niet. Ik bedoelde... Ik voel me rot omdat ik om je geef. Mag ik niet proberen om het goed te maken?’

‘Geef mij je wens.’

Hij knipperde met zijn ogen.

‘Je wilt het goedmaken. Ik vergeef je, ter plekke, als je mij je wens geeft.’ Ik trok een wenkbrauw op.

Zoals verwacht verroerde hij zich niet. ‘Dat kan ik niet doen.’

‘Dan valt het dus wel mee, hoe rot je je voelt.’ Ik stond op, zonder die verrukkelijke ananastaart aangeraakt te hebben. ‘Stuur me maar een mailtje met je ideeën voor de volgende opdracht.’

Deze keer probeerde hij me niet tegen te houden toen ik vertrok, en ik keek niet om.

Ik leunde tegen de deur van mijn suite, eindelijk alleen, en ademde langzaam uit. Devroe voelde zich rot. Wat was dat waard?

Waarom dacht ik hier zelfs maar over na? Dit zou een stuk makkelijker zijn geweest als het me gelukt was om hem te laten arresteren.

Er bewoog iets bij het raam. De stadsverlichting viel door de doorzichtige gordijnen naar binnen en bescheen een persoon van achteren.

Ik bewoog langzaam om niet te verraden dat ik hem had gezien en maakte mijn armband voorzichtig los. Wie het ook was, als hij zich in mijn kamer verborg, dan wist hij wat hij kon verwachten.

Ik ademde nog een keer in en schoot toen naar voren. De gedaante was vaag, maar ik kon zo'n beetje onderscheiden waar de nek zou moeten zijn. Net toen ik mijn armband liet suizen, schoot de arm van de persoon omhoog en hield mijn aanval tegen. Het leek wel alsof hij precies had geweten waar ik op zou mikken.

En waarschijnlijk was dat ook zo.

Een lamp floepte aan en verlichtte de kamer. Voor het eerst in zes maanden stond ik oog in oog met mijn moeder.

'Gefeliciteerd, kindje!'

Ik gaf een ruk aan mijn armband in een poging haar uit balans te brengen. Ze kende me te goed – ze draaide haar pols zo dat de armband ervanaf gleeed. Toen spreidde ze haar armen, een uitnodiging om haar te omhelzen. Ze had haar kapsel veranderd. Zes maanden geleden had haar haar golvend over haar rug gehangen. Nu zaten er fijne krullen in. Nog steeds volumineus en opvallend. Nog steeds met een glamour waar mijn zwarte jeans met hoge taille en mijn strakke zwarte topje saai bij afstaken. Nog steeds met die volle lippen en intelligente ogen en fijne neus. Nog steeds mama.

Haar vertrouwde geur van cacaoboter omhulde me. Het viel niet mee om me te verzetten tegen het gevoel van troost dat die geur direct bij me opwekte.

'Ik praat niet met jou.'

Ik wikkelde mijn armband weer om mijn pols. Hoe was ze hier gekomen? Hoe wist ze überhaupt waar ik was?

Mijn blik schoot naar de deur. Waar moest ik naartoe als ik naar buiten zou stormen?

'Als je weggaat, loop je die jongen van Kenzie weer tegen het lijf. Die loopt te ijsberen in de lobby.' Mijn moeder hield haar telefoon omhoog, waarop de beelden van beveiligingscamera's te zien waren. Devroe hing inderdaad beneden rond en zag er verrassend ontmoedigd uit. Het kleine vrouwtje van eerder probeerde hem te troosten. Niet dat het mij iets kon schelen.

‘Dat moet een rampzalige date zijn geweest, kindje.’

Mijn gezicht begon te gloeien. ‘Het was geen – hoelang hou je me al in de gaten?’

Mijn moeder negeerde de vraag en gebaarde in plaats daarvan naar het bed.

Op het dekbed stond een zwart met grijs gestreept doosje met een zilveren strik. Ik opende het, al was het maar om haar te vertellen hoe afschuwelijk ik het cadeau vond. Al vanaf het moment dat ik geen genoeg meer nam met poppen en speelgoedautootjes gaf ze me de afschuwelijkste dingen. Tot mijn schok zat er echter een paar paarse hoge sneakers met op de zijkanten genaaide gouden vallende sterren in de doos. De zolen waren afgezet met piepkleine gouden diamantjes, en zelfs in het donker zag ik dat ze echt waren. Deze schoenen waren echt waanzinnig.

Ik schoof de doos weg. ‘Lelijk.’

Mijn moeder perste haar lippen op elkaar. *Werkelijk*, leek ze te willen zeggen.

‘Die zullen een deukje hebben geslagen in je nieuwe vermogen van een half miljard.’

Mijn moeder kromp ineen, duidelijk bevreesd over de wending die dit gesprek ging nemen. Gelukkig voor haar hoefden we helemaal niet te praten.

‘Ga weg,’ zei ik.

‘Ik wil het gewoon uitleggen.’ Mijn moeder pruilde, alsof ik degenewas die wreed deed. ‘Volgens mij verdien ik dat.’

‘Verdién je dat? Verdiende ik het om midden op zee achtergelaten te worden? Of om bijna neergeschoten te worden in Frankrijk? Of op een haar na twintig verdiepingen omlaag te storten in Egypte?’

‘Ik zou je nooit in die situaties hebben gebracht als ik niet had geweten dat je eraan kon ontsnappen,’ zei mijn moeder. ‘Het gaat toch prima met je? Ik snap niet waarom we niet kunnen praten nu het allemaal voorbij is.’

‘Het is niet voorbij,’ zei ik. ‘Devroe heeft zijn wens nog. Hij kan ons in een oogwenk kapotmaken, en dan zou dat jouw schuld zijn.’

Daar had ze niets op te zeggen. Ze liet zich in de leunstoel voor het raam zakken en frunnikte aan haar gelnagels.

‘Waarom heb je het gedaan?’ vroeg ik. ‘Heb je echt zijn moeder verraden en zijn vader dood laten gaan?’

Mijn moeder keek lange tijd naar me, alsof ze alles in zich opnam wat aan me was veranderd sinds ze me voor het laatst had gezien. ‘Ik wist niet dat hij de zoon van Diane was. Ik wist niet dat dat allemaal zou gebeuren aan het eind van de Spelen.’

‘Dat is geen antwoord op mijn vraag.’

Mijn moeder zweeg. ‘Het is erg stil thuis zonder jou en Jaya. Ik kan slecht tegen stilte.’

Heel even ebde mijn woede weg. Ik wist heel goed hoe akelig stilte kon zijn, na al die jaren die ik in mijn eentje thuis had doorgebracht. De stilte van de eenzaamheid heeft een zekere zwaarte. Had mijn moeder dat ooit eerder ervaren? Vóór mij had ze tante gehad, maar die was ervandoor gegaan nadat mama haar had laten ontvoeren. ‘Ik wil nog steeds dat je vertrekt.’ Ik liep naar de deur, maar de klink voelde slap aan in mijn hand. De schroeven waren losgedraaid, ongetwijfeld het werk van mijn moeder. Ze had het me onmogelijk gemaakt om te vertrekken. Zoals altijd zou ze ervoor zorgen dat ze haar zin kreeg.

‘Argh!’ Ik liet de deur voor wat die was en stormde naar het raam.

‘O, Rossie, kom op!’ Mijn moeder greep mijn schouder vast terwijl ik het raam omhoog probeerde te schuiven. ‘Het spijt me, echt.’

Mijn moeder had nog nooit gezegd dat iets haar speet. Zes maanden geleden zou het me de adem hebben benomen. Het zou heel goed kunnen dat ik de enige persoon op aarde was aan wie Rhiannon Quest ooit haar excuses had aangeboden. Maar iets daaraan was verontrustend. Wat had ik eraan?

Ik gaf een duw tegen haar keel. Hard, zodat ze achteruitstruikelde en tegen een salontafeltje botste. ‘Laat. Me. Met. Rust.’

Zonder me druk te maken om het feit dat het beneden op de stoep wemelde van de getuigen greep ik een regenpijp vast en liet me om-
laagglijden. Toen stak ik mijn handen in mijn zakken en liep de nacht
in.